

Ο Τζέμις Μπόντ (Σήν Κόννερυ), είναι το πρόσωπο του Ιντιάνα Τζόουνς (Χάρισσον Φόρντ) για το οποίο πού μαγεύεται άπο την περιέτεια.

Η Εθδομη Τέχνη Ο Ιαντιάνα Τζόουνς Ἐπὶ τὰ ὑγνη τοῦ Τζέημς Μπόντ

Οι δημοιότητες και διαφορές
με τις περιπτώσεις ουνέχειας

Υπάρχει ένα σαδιστικό ύπόγειο ρεύμα στήν ταινίαστου Σπηλιαρέγκη «Ιντιάνα Ζέρδουν και ο ναός του χαμένου Θησαυρού», τό δόποιο άποκαλύπτει τις κινηματογραφικές ρίζες της. Μπορεί τό ιλύκο νά θυμίζει τη προπολεμικά φίλμης περιπετειών που προβάλλονταν σε συνέχειες έπι έθερμα μάσες, άλλο ό τρόπος του γηρύοματος και του μοντάζ καὶ ή χορογραφική φωνατεία, που συνοδεύει τη δράση υπαίνισσονται κάτι διαφορετικό.

Ο Ιντιάνα Τζόουνς, μά λέγομε, είναι ένας Τζέπις Μπόντ τοποθετημένος σε νέα βάση και ωφελημένος μέσα από τις ανανιστήσιες μας τών πολιούχων περιπτειών σε συνέχειες. Η Πωλών Κάλβι, χαρακτηρίστηκε στο κλίμα τών ταινιών Μπόντ σαν «δεξαμένη άθεωαστη» και αύτη είναι ιραΐδων η φράση που ταριέψτη στην αθλητικοποιημένη άγνωστα του ψήλου «Οι Κυνηγοί της χαμένης κιβωτών», της πρώτης περιπέτειας τού Ιντιάνα Τζόουνς, άλλα και τών «Σαγονιών τού καρκαρία». Αν κάτι Εφιανώθηται σαν κληρονόμος των προπολεμικών περιπτειών σε συνέχειες, αύτό είναι δη πρόστιαρος 007, πού κοθερώθηκε γρηγορία σε κάπια άντιτοιχο με τα εικονογραφημένα άνογνωστά αμάρτια, δησπόζοντα σε κάπινοντας και ή δρόπι σύνοντας σε γρήγορο ρυθμό, δίοιν. Ωμώς, ύπαρχει δε κεντρικός χαρακτήρας και σχολιάζει ειρωνικά.

Οι τανίες τού Τζέημς Μπόντι γυρίστηκαν μά στόχο νά δημιουργήσουν ένα κλίμα οπεντικού περιβλόλουντος, στο όποιο πέφτει δύναμις και άποτο δόπιο καταφέρνει νά θνετε, ούτω νά ήξερε δύτη του ασθενός. Το περιβλόλον είναι γοντεπού, γεμάτο υπέροχηγράφα κυριαρχώντα και άνων πορτοφόλων, πού τάκησε στην παραπλήνα

μηχανήματα και όργανα γνωστές, που το κύριο έχει την φαντασία-
στι διά μηπορεί και αυτό νά πάντοκρτσεις αλλά το μυστικό της επιτυχίας
θέρλασται στο μοντάζ και την «χορογράφια», καών κα στὸν τρόπο
που οδημούργεται άπανθρακιανόνυμο, πού κρέδει την ἀνάσα,
κινδύνους που ουδιστικά είναι... άκλινυνος, αλλά πού έχει μπολια-
πετ με σπάλι και μωνογόνια.

Η δεύτερη τάξη των ιατρών που έχουν πάει στην απόφοιτη επίδοση στην Ελλάς είναι η τάξη των ιατρών που έχουν πάει στην απόφοιτη επίδοση στην Ελλάς.

Κρίνουν τό θέμα αύτό προσωπικότητες τής τέχνης
Πόσο συμβάλλει ἡ τηλεόραση
στήν πολιτιστική ἀνάπτυξη;

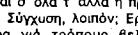
Τρόποι γιά να βελτιωθεί τὸ ἐπίτευχο τῶν σπουδῶν

της, οι δημόπουλοι τους θα θερήσουν πάση στήν εύκαιρην του προθλήμασσι, έφθασαν θέσια υπόφερει και ή πολυπλοκής των δρμάσων ή, ίνα πού τους προτίθεται, τών ανθρώπων που τους θόρισε η ευκαιρία να διοικήσουν τα ανθρώπινα της Ελληνικής δημόσιας σφραγίδας. Τό έρωπτη που θέσαμε ήταν ένα αι μόνο, με δύο σκέλη, Ιδού:

- Πόσο, κατά τη γνώμη σας, συμβαλλεί η ελληνική τηλεόραση στην πολιτική ανάπτυξη του κουνού και τί δε μπορούσε υπέρβαθρο κάθε δύναμης μεταβολής

της γενικής σύγχυσης. Σύγχυση, γιατί σέν υπάρχει μέτρο, σύγχυση γιατί πρέπει να προβληθούν πρόσωπα και προγράμματα δρισμένης γοντείας (Ι) ιώνικας μας άνθρωπων. Μέσα σ' αυτά μάται, καί κάτια καλά, που χωνεύται σ' δύο τ' άλλα η πρέπει νόχαβε. Σύγχυση, λοιπόν: Ερωτώ.

Τώρα για τρόπους θετικότητας. Πρώτα και κύρια στην αποκτήσει - όχι

Αριθμός Βάμας

Πρώτη ή άπόντηση τού Δημήτρη Βάγια, έκλεκτού στελέχους τού Κρατικού Θεάτρου Βαρείου Ελλάδος, πού λέει τά εξής:

- Θέλω ν' ἀρχίσω τονίζοντας τὴν εράστια δύναμη τῆς τηλεόρασης πά νά φωτίσει καὶ νά προάγει ή νά δηγήσει στὸν οκοταδιομό καὶ τὴν

τωση. Τεράστια δύναμη, ιδιαίτερα
ἐκ χώρες σάν την δική μας - κι ας τό-
το προσέξουμε αύτό. Τώρα, δύον διφο-
ρά τό ερώτημα σας, δέν είμαι καθόλ-
ια συγχρόνος ή όχι; Η πιο κακή πρ

ου σημαντικός αν η ελληνική πικέ-
σπαστ, είχε ποτέ, ή έχει τώρα, τὸν
αὐτόφ (περὶ ἄλλα τυρβάζει) ή τὴν
ινεξαρτησία γιά νά χει τέτοιες φι-
οδοξίες, τουλάχιστον ἐμφανεῖς.

Εις γιατί νά χει; Μήπως είχε ποτέ
εικά της πρόσωπα; Τήν άφησαν νά
χει; Κάθε τόσο, άπα τή γέννησή της
ικόμη, κάθε κυθέρηση που άνα-

αμβάνει νά μός σώσει, της τραβάει αι μιά αισθητική έγχειρος θικής της συνταγής. Θοβάμοι πώς στο τέλος θα καταλήξει σαν τόν φωνικέπαινον, δπό τις πολλές έπειμδάσεις, έναν πιστεύω λοιπόν, πώς συμβάλλει

την πολιτιστική άναπτυξή του τό-
ου οήμερα ή και οήμερα σύγουρα.
άποιες σοθαρές προσπάθειες που
γίναν στό παρελθόν ή που γίνονται
ήμερα - Ιωα - είναι τόσο «βάτσαλο

την λίμνη» που δεν αλλάζουν την απάσταση. Υπέρα σας μήν ξενώνως ή τηλεράσστα είναι καθρέφτης ως περιήγηση της. Δείχνεις ότι, στα μπροστά της, Λαϊλάν, έχουμε εκάδρωμα «πολιτιστικό πρόσδιπτον» την οποία γνωρίζεις από τη στιγμή να τό προβλαδωμένως στά θορυβόσουμε στην πολιτική άνωστη; Κατό τη γνώμη μου, ιχνεύεις τη δική σου πορεία στην Ελλάδα. Γιατί, δε, κυκλοφορεί τουλάχιστον - παρά την δύσκεστη ίσως - και

περισσότερο τό έμπαρικό ή τό έλφρό είναι άναπόφευκτο.

Γιώργος Κωνσταντίνου

Ο δημοφιλής ήθος ποιός τα θεάτρους καί τούς κινηματογράφους Γιώργος Κωνσταντίνου έχει γράψει (κι έχει γράψει) πολὺ για τὴν τηλεόραση. Ξέρει τά πράματα «ἀπό μέσα» καί λέει:

— Η τηλεόραση έχει συμβαλέσει πολύ στην πολιτική άντιπολη, άντιθέτω μέ δικένε. Τόπο έχει γίνει μιά κατάρχηση όπου τους ίδιους τους θύρωπους, τά κοινό, πού διέλει προμερεί πολύ τηλεόραση. Η τηλεόραση ήταν ένα μεγάλο θήμα για τόν θύρωπο. Τα παιδιά με την τηλεόραση έχουν διαπνούσει ως μια χρόνα όποι οι άλλοι, ταυλάχιστον στις ξένες χώρες. Κι αυτό γιατί όλα μόνα τα πραγμάτια είναι καλύτερα, άλλοι ποιητικές εκφράσεις μέσω στα κειμένων του καί νά τα χρωματιστεί επιστέψαντα. Ετοι το σύνολο των αφηγήματων του, πού οι ίδιοι μικροί έκτασης (ένα δέν γεμίζει ούτε μια σελίδα), μάς δίνει ουσιώδη μια ιστορία ζωής στο διαδύκα μεταπολιτική χρόνια, άλλα και μια πρεγερή του περάσματος όποι τα στέρημαν παιδικό χρόνια στην ιατονή κατανα-λωτική κοινωνία (Εκδόσεις «Διαγώνις»).

Παναγιώτη Μποκοβόν,
«Γιά δημοκρατία και
έλευθερία»

ήταν καλύτερα. Τώρα, για νό έχουμε
επειλούσι, είναι θέμα άνθρωπων. Πο-
τέ δέν μπορώ σωστού ανέμρων, με
μεράκι και φιλοδοξίες. Από τη στιγ-
μη πού η τηλεόραση κατευθύνεται
άπο την κυβερνήση (θιασάδηποτε
κυβέρνηση) τίποτε δεν μπορεί νό^ν
γινει. Μάν σαν δημοτογραφών ήσα-
τικά κανάλια, μπορεί ως πετύχη ή
τηλεόραση. Εώ, άλκην και άν έχει
κανείς μια καλή ίδέα, απότιδρων αι
άλλοι, όπα πολιτική οικοπομάτητα,
άπο άγνωσια ή δύκομη και άπο φθόνο.
Καί, θεάσια, άπαντας κομμα-
τικά κρίτηρα δεν υπάρχει αει-
κρατία.

Γιάννης Μάντακας
Διευθύντης το «μουσικού
τημπούτο», τού πανεπιστημίου
Θεοφάνειας, δημιουργός μάκις
έβδομού ναρκούλας με σήκωση

αποδοτικό, χωρίσμενο με εκπαιδευτή Ιστορία, δη Γάιαντ Μάντονς λέει για την πλέοντας:
— Γεννιέται έδωσα, της τρέχουσας περιόδου νάνια μεγάλος και μπορεί νά είναι μεγάλος και μπορεί νά συμβαλεί πολλοί οινή πολιτιστική διάπτυξη του τόπου. Αυτά πού προσφέρεται σημείως είναι έλαχιστα, σχεδόν μηνικάνι. Πιστεύω ότι γά νά θελτιώθων τα πράγματα θα πρέπει νά έπειλεγούν οι κατάλληλοι άνθρωποι που θα κάνουν τα προγράμματα και άκιντ νά πεθαίνουν οι διάνοιξη που, μην πεισταί φαντα και μην ευθύνεται στη χώρα μας - τονίζεται ή εμπιστούσαντα του συγγραφέα στην κοινωνευτική Δημόκρατα, πάντα πολυπλοκή, την ίδιωτη πρωτοβουλία κατ' ουδαία που ικανεί πολιτική νά φτιάξει τη ζωή του - διατρανόνεται ή πάτηται που θι ή διλέεται ως παραπομπή δημοκρατική ή έλευθερωπα, πρά τις δυντελέται προσπάθειες κοιμάτων μά θιδάμος - προτελούνται λύσειν για οικονομικά και πολιτικά ποδηλάτων του τόπου μας

την προσπάθεια του νέου μαζικού συνδέσμου των οργανώσεων της αριστερής που θα ύλισποιστούν τα πρόγραμματα σύνταξης. Ήδη πρέπει να ζητηθούν οι νώμες πεντακάτων άνθρωπων κοι καλλιτεχνών για να καθιερωθεί τι θα μπορούν νά δώσουν η πλεόραση, γιατί είναι ένα μέσο που έχει τρομερή όποτε λεπτομερικότητα. Ήτον πολύ θετική ή μετάσosis των έργων του Βάγκνερ καθώς και μερικών θεατρικών παρόπατών, όλλα θα έπειτε

αντετελεί μερικές φύσεις αρμόδιων καντίτρου (εγώ λογιστέρων ουλιών και λυγόθερο μηχανικού αισθητήμα) θά πρόσθετε πολλά στις κατοικινές τανίες και λαώς θά κρατούσε τόν Δήμου Κονέρεω (στη σειρά), έθεσε τά πράγματα έτει πού ήθελε ό σκηνοθέτης Γκάου Χάμπλτον, ό δύπολος λέγεται ότι προτιμά την πάστα σέ απίθανα περιβάλλοντα. Ο Μπότν σέ έκανε νά γελάς, άλλα συγχράδειούσες γιατί τηρούσε ένα υπερφυσικό έπιπεδο στό δύπολο ή δράση γινόταν πιστευτή, τουλάχιστον ζητικά.

Η πιό άποκαλυπτική φράση στούς «Κυνηγούς τής χαμένης κιβωτίου» είναι διανούμενη από Χάρισσον Φόρντ πλέγμα μιά πλάγια ματιά πρός τό δικρατήριο και παραδέχεται: «Ολα ουάτα τα κάνω δυσαρχώφων». Αυτό άκριψας έδειξεν πάντα στην Κόννερι όταν έπαιξε στα τανίες Μπόντ, καὶ στο δεύτερο μήνα τού Ινιάνδης Τζόουνς, ουάτο πού προθήκηκε τόν τελευταίο καιρό, τά ίδια μωιάσει νά δέχενται και ἀ Χάρισσον Φόρντ. Μόδο πού ή τανία του Σπηλιμπεργκ είναι σκληρή καὶ είρωνική — γλυκοκοιτάζει λαθραία τις γυναικες, σφάζει τοὺς ἄνδρες. Καὶ τούτο γίνεται γιατί το δασικό του κίνητρο είναι μηχανικό. Θέλει καὶ νά θελει το πρώτα τούς ἔργου σε θεαματικούς κινδύνους καὶ κατόπιν, δαν δέν μπορεῖς νά δρει έξω τή λύση, νά ταύς αιώνει δῦτο αύτούς. Ήττα ίδια μεθόδο είχε άφεμαρος σε οκνηθέτης στις τανίες «Επαφές τρίτου τύπου» καὶ «1941», οπου ή σκληρότητα της δράσης καὶ ή χορογραφία θάγουν τό σινεμάπιντο σταγκελο ὅπι την κινηματο στόχευση καὶ κάνουν το γέλια ἀπρόσωπα.

Οι βασικές διαφοροποιήσεις

Οστόσο, ό τρόπος, που όργανωνται ή δράση τού Ιντιάνα Τζόνσον είναι ίδια με έκεινη τού Μπόντ: Είχε τόν ζυφέρδο πλούτα καί τών κινηταρογραφική οικονομία τών τανιών τού πράκτορα 007 καί μερικών πολεμικών περιπτειών δεύτερης γραμμής. Τά παλιό σημαίας (τανίες παριπτειών σε συνέχειες) ποτέ δέν ήταν δύο δράσια συγκροτημένα, ή δράση τους διηνόνταν άμπραστα καί οι άλεις που πρόβλαμαν ήταν τελείως διφορετικές. Η διάθεσή τους ήταν νά προθίλουν μελλοντική αντιρεί ποτέ στην πολιτεία, η οποία δεξιότητα, ένω καί οδασ- σερουσαλική διάθεση τού Σύλμπεργκ Βιρμάν περισσότερο μερικές τανίες κατασκοπείας της δεκαετίας τού 1960.

Αικόνα και στήν έποκη ἐκείνη, ὑπῆρχε συνήθως κάποιος, δύως γιο παρδεσίου από τὸ Στάρον τὸν Ησον, γάρ να κρατάει τὰ πράγματα σὲ έπιτελεία καθαρότατας καὶ ἀλιστρέπειας, κάποιος ποὺ τρώραυε τὰ ήδηκά κριτήρια τῆς ἐποκής Αἰγεινχάσεωρ. Ο Χάρισον Φόρτν είναι οικτενός, οικυθώπας καὶ δασελγής - ἀκριβώς όπως καὶ Τζέψης Μπόντ - κατάφερε ώ γίνεται κυνηγανογραφικό ειδώλο αἴπειδη ἢ δρόση τού Ρότερ Μουρ κατόντης όρχωμα. Ο Φόρτν ἔανθάλει τὸ σέξ από ταΐδες περιπτειώδεις ταΐνιες. Καὶ ὅτι Σπήλιμπεργκ (ποὺ ἐπέμενε πάντοτε ὅτι θελεῖ να γυρίσει μιὰ ταΐνια Τζέψης Μπόντ) ἔχει ἐντόντι αισθήση τῆς ὑνύμισης τού ειδώλου που ιυθότεσσε. Ο Μπόντ ὄνακό-λυψε γρήγορα τὴ συναπή τῆς χωρὶς τοξικότητας αἵτιλης: την βρίσκει κανεὶς στήν λαμπρή ὑπόβρυξα μάχη στὸν «Κεραυνό». Ή στήν δαυγενίκη οὐνύκουρον τοῦ «Σίξ μαρού δύο φορές». Μὲ τὴ μέθαδο αὐτὴ φαίνεται νὰ ἔχει μεθύσεις δι Σπήλιμπεργκ στή δεύτερη ταΐνια τού Ιντιάνα Τζόουνς, ποὺ θρίσκεται ποὺ κοντά στὸν Ρότερ Μουρ παρὰ στὸν Σήν Κόννερον. Κι ἀκόμα δι οκνητήσθετος ούτός ἔχει ἀκριβώς τι κάνει καὶ οτι δι αισθήση τῆς σοκληρότητας ποὺ παρασιάζει ἡ δαυκειά τού, δέηθε θετικήσει κανέναν.

Σχολαζόντας

Εξοργιστική έκπομπή

Σέ όλες στήλες κάνουμε μιά έρευνα για την τηλεόραση και την πολιτιστική διάπνευση. Κατό υπόπτωση, γνωστός ποιητής της πόλης μας, που κρατάει την άνωνυμιά του, μάς έσπειλε το παρακάτω σχόλιο: «Τί θέλαν να εκείνα τα καραγκούλικα της προπροσεμμένης Δευτεράς από την ERT 1; Οι απειρες κοπελάτες που χρέωναν δόδες δικτυών μπαλαρίνων, τα τουριστικά σέφρου - μιατά στο λιμάνι του Πειραιά. τα κοριτσάκια που κατέβαιναν έλαφρα τυμψένια τη σκάλα ένδος σαλονιού δαστικού, οι κύκνοι του Εθνικού κήπου, ή ωραία κυριά που παιρνει (ή δεν παιρνει;) από τη πατάκι της σχολικής παράστασης μια φέτα ψωμί, ή θέλων να ουδικυσμένων ψυχαριώντας τού βρύσματος και τόσα άλλα σόχετα πρόγυμτα «δάστας έρμηρου» του Μίλατου Σαχτούπη; Αν η τηλεόραση μας θέλει πραγματικά νά όποιεσσι ή διασκετείχαι μετά την έμπιμηά να γνωρίσει στους δραστασίτες της τούς ποιητές μας, δις πουέσσαντο πό το αύτή δλαγκς δουσας άσχημουνσν σε βάρος της ποιησής και άς τούς πετάχει ον τό παρθόρου. Ετσι ξευπηρετει καλύτερα τούς ποιητές. Είναι και είναι δαξιέςευμένοι, άς έλεπε ο διασυρμός τους τουλαχίστον. Δέν της δάκρυν οι μπουκουνάτηδες, οι συνεντεύξεις με τούς «άσους» του ποδοσφαιρου; Τι τις θέλει τις εύαισθθίσεις σ' ένα χώρο που φάινεται άτι της λεπτίνη;

Κάποτε κά διανεθών

Κοντέψει νό τελεώσει ή χρονιά και άκρω δύνη επελέγησαν οι καθηγητές που θα διοριστούν γιά νά διάδουν στήν σχολή καλών τεχνών του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Βέβαια, μιά άνδρα καθηγητών τής πολυεπικήνης, μέ επικεφαλής τών Νίκο Σάχινη, δύνανται να καλύψει τό κενό. Άλλα δεν είναι λύση αυτή. Ως πρέπει νά διορισθούν πιά σι κοθηγητές και γιά νά λειτουργήσει η σχολή σωστά, άλλα και νά ληφτεί ή δημιουργήσει άρχοντας που πειραιώνουν νά δουν όντας δεν είναι καθηγητές ή όχι. Και μην ξεχνάμε ότι από τον Οκτώβριο πρέπει νά λειτουργήσει η σχολή και το ζωντανό πρόγραμμα που έχει

λια αύτά στήν Ιστορία τών 15
που χρόνων πού ίντραχει έλλη-
πεδράση. Ήστθοι, τό άποτέ-
λα παραμένει πάντα το ίδιο, με
ός παραλλαγές. Για τό θέμα αύ-
ξητήσαμε με καλλιέρχενες και
παντήσεις τους άρχιζουμε νά
σειώνουμε όπλο πόμπεα δέδαιοι

.. Γιατί ό,τι κυκλοφορεί τουλάχιστον - παρά τη διάθεσή ιωνς - και χρήματα πού Εοδεύονται και δέναι καθόλου λίγα - σάν πολιτιστικό πρόσωπο σήμερα, δέν είναι άλλα παρά φιέστες θολοκρότούρας - που ρωμαϊκού Ιπτόδρομου - έραγκευσης και δλλά δημότες

ροώθηση της πολιτιστικής μας άποτας και ή ανέύρεση και προσάρτηση
τών αντικειμένων που την προσέχουν και την θελιώνουν.
Τελείωσης θα θέλα να πώ ότι τίποτε
πορειά νά γίνει ούσιαστικό, δι-
λέδραση δάν γίνει έλευθερη πορειά.

δοση, τελικά μεταδόθηκε τή
έκεινη, χωρίς προειδοποίηση,
σφαιρικός άγνωστος. Φυσικά, δε
μόνο ή ποσθότητα, άλλα και
δώσεις σιγή-οιγά στόχο κόδομο
νατότητα να καταλάβει τή
ένας μεγάλου έργου τέχνης
ήντοι παραπομπών. Τό, γάρ,

Βάγκνερ καθώς και μερικών θεάτρων παραστάσεων, άλλα θά έπινε για δύο αυτά νά υπάρχουν τακτικές επικομπές, μία ή δύο την έβδομη ημέρα στην ΕΡΤ-1 ίσος και στην ΕΡΤ-2. Και επίσης έχει σημασία νά δηλωθούν και τα δικά μας επιτεύχθησαν.

Ενας άξιος (αύτοδίδακτος) ζωγράφος Ο φανταστικός κόσμος κού Ομηρου Γεωργιάδη

Τέχνη παράλληλα μὲ καπνεμπόρο
Βαθιά μελέτη καὶ μετριοφροσύνη

Ιδιάζουσα περίπτωση στην ζωγραφική τής Θεσσαλονίκης άποτελεί ο Ομηρός Γεωργιάδης, πού ανδρόβιοικη τοποθεσία στεγάζει αύτούν των καιρών το «Βαφοπούλευο». Κατά την ιδέα του θεωρείται ότι η ζωγραφική του είναι ιδιάζουσα γιατί ο Γεωργιάδης, αύτοδιδακτος ζωγράφος, στην μεν ήλικια άνγκει στην τριάδα σχοδεν τών έγκυων - Παραπλή - Φελάκη, ένων ζωγραφική όρχισε να διατηρείται μέχρι σήμερα. Η ζωγραφική του θεωρείται να έχει μετά τόν πολεμο και την πρώτη του έκθεση πραγματοποιήσει μετά το 1960. Ωστόσο, οι ειδικοί τόν κατατάσσουν μαζί με τήν πρώτη τριάδα.

είναι, ώστεσα, πού πρέπει ονισθεί εἰναι διτή ο αὐτόδι- τος και σχεδόν απομονωμέ- δηπού τους Δάλους, αύτός οφάφος, δημιαύργησε ένα και τού δαντών.

Λίγο πριν τόν πόλεμο το 1940 άρχισε νά σκολελάται με τη καπνευμόρια και έτσι ήλθε για πρώτη φορά στην βόρειο Ελλά-

μεγάλο δέ σὸν καὶ μὲν μάσηνεια στὸ μέγιστα μέρας που ἐκπλήσσεις καὶ μάλισται ἔχει επαινεῖσθαι ἀνεπιψύλα-
ἄπο Ελλήνες καὶ οἵδιοι ζεῦνος
οὐραῖς σὰν τὸν Γερμανόν κα-
τητῇ Χάρφταμν καὶ τὸν καθη-
Χρύσανθα Χρήστου, γιά νά
φέρουμεν μόνο δύο δόνδιματα
“μετράνε».

χίσει νά ςωγραφίζει τό τό 1945, άκολουντας τήν παραστατική (καίκια, στη θέση Εθεσσαλονίκης, ντρά κλπ.) άλλά άνρινά νά δειξει τά έργα της Σπήλαιον άρχη, θέβαια, ή δικαιολογημένος, μάλιστα άναζητούσε τό δρόμο του, πού έξειστοσί γρήγορα, προχωρώντας πρός την άνεικονική γραφική. Οπότας καί

έπιτυχία και έτσι άκολουθη
άλλες - και σήν συμπρωτε-
πιά. Δυστυχώς ό Γεωργιάδης
έζησε πολύ ώστε να ένταχθει
καλλιτεχνική ζωή της πόλης
Πατσόσ, το έργο του έκτιμηθε-
έκτιμάται πάντα.

στρώματα δρυκτών,
ματισμούς βράχων
πασχένουν με πράξη
ὅπου τα βαθουλώματα
προεξοχές καὶ οι σκιά-
τους πλευρές ὑπέβαλλαν
μιὰ παράξενη διάσταση
γιὰ μύθο. Η ἀρχιτεκτονική
κὴ δόμηση, ποὺ ἐθέλη-
πολὺ συνάχτη τις μορφές
της ἀντιστοιχίες αὐτοῦ
δρυκτολογία, για τοποθε-
τούσε αὐτήν τὴν πλο-
εύρηματικότητα σ' αὐτόρητη
πειθαρχητική πλατύτη.

Θά ήταν κρίμα ἀν δέν ἀν
ράτων κανεὶς καὶ στὴν προ-
ρά τοῦ Γεωργιδόν στὸν ,
τῆς γυλπικής, τῆς κεραμ-
κλη. Τά τελευτὰ χρόνια
ζωὴς του, δὲ καλλιτέχνης ἐτ-
θήκε καὶ αὐτές τὸ μα-

TÓ É

Οι πίνακες τού Γεωργίου περισσότερα λάδια και λιγότερης, μερικοί σε μεδιαστάσεις, έχουν άποτέλεσμα και πέρα, μιάν δημοφιλά πραθλητισμού, δούλευσης και έξελιξης είναι έμφανής, άνεικόνικη χωραφική είναι φόρτες των και τά απότελέσματα.

Ο καθηγητής Χάρος ένια σημαντικό κείμενο για τόν Γεωργόπουλον γράφει: «Τά μηνύτω τού Γεωργίδην γίνεται άντιπτρα μὲ τό μόδον». Και ουμπλέτε «Η κίνηση τών χρωμάτων και τό φώς τους διαμορφώνουσαν Ιδιόρρυθμη σχηματισμούς πού

καὶ ή κριτική
Ο παθηγητής Χρύσος Χρήστου, γράφοντας γενικά για τό έργο Γεωργιδάς, υποστηρίζει: «Όπως δέλτα τά έργα μη παραστατικών ρευμάτων, δέν αποθέλουν περιγράφουν, νά διαθούν ή νά μη μεθοδούν γνωστό, αλλάδικά νά παραστάσισσον τό άγνωστον δημιουργήσουν έναν κόδιο, ίκανό νά διαφορετικά σει κάτια διαφορετικά

**Ο Γεωργιάδης ἐπέμεινε
έκφραση αὐτού τού και
γιου καὶ διαφορετικού, πο
ναι καὶ τό στοιχείο πού κατε
νει τήν ζωγραφική του σά
κτηνούς, σάλινούς διληνού**